

До Українців-полонених!

Слухайте, полонені! Слухайте ви, нещасні, змучені люди! Чи знаєте ви, куди вас з полону посилають петлюрівські агенти та комісії?

Думаєте, до-дому? до ваших рідних? до близьких ваших, за якими в неволі так довго, так тужно боліло серце ваше? Покиньте цю думку, попрощайтеся ще раз та й на віки з вашими рідними.

Бо вас одсилають у Польщу, в страшні польські табори. А там польська шляхта голодом і муками винищила вже сотні тисяч українських робітників і селян, що служили в війську. Там вас будуть муштрувати польські офіцери і петлюрівські отамани. Там під польським кулаком з вас будуть формувати військо.

Для чого?

А для того, щоб ви йшли битися з своїми братами, з такими ж українськими робітниками й селянами, як і ви, що називаються українськими большевиками, комуністами.

Українські большевики повіганяли своїх панів, одняли в них свою землю. А Петлюра з польською шляхтою тепер посилають вас однімати ту землю від селян і вертати її панам. Вашою кровю і життям вони хочуть вернути своє панування. На ваших трунах і кістках, на горю й сльозах ваших рідних вони збираються завести знову панський, буржуазний лад на робітничо-селянській Україні.

Бережіться, полонені! Петлюрівські агенти дурять вас. Вони туманять вам голову брехнями про Україну. Вони кажуть вам, що ведуть вас визволяти від якихсь насильників українську землю.

То є брехня! З України вигнано давно всіх насильників, всіх панів і дармоїдів. В українській незалежній, соціалістичній, радянській Республіці вся влада є в руках робітників і селян.

А насильники й грабіжники є як раз ота польська шляхта та Петлюра з своїми підпанками, що хочуть, дійсно, насильством, війною, кровю знищити владу селян і робітників і вернути владу панства, або, як вони кажуть, „демократичну владу“.

Вважайте, полонені: вас дурять прислужники панства. Вас дурять зрадники й злочинці супроти свого трудящого народу.

То-ж не дайте себе обдурити. Не йдіть на братоубийство. Хай ні одна рука не підніметься проти червоних братів своїх. Одмовляйтеся вступати в петлюрівське військо, женіть від себе, як найбільших ворогів, петлюрівських поганців, що затягають вас на страшне діло.

А коли не маєте сили не послухатись, коли мусите таки їхати в Польщу чи де инде, то робіть так: Як тільки вас вестимуть на бій з большевниками, ви змовтеся і всі разом переходьте на бік совітської Української Республіки. Коли не можна разом, полком чи бригадою, переходьте як можете: сотнями, четами, по двоє, навіть по-одиноці.

Знайте, що вас там, на тім боці, приймуть як братів, товаришів, як своїх рідних.

Вас панські локаї хочуть обдурити, а ви обдуріть їх і покажіть, що минув уже час, коли панство могло дурити робітництво й на його трунах мостити собі палаци.

Вважайте ж, товариші: всі до одного переходьте на бік своїх братів — большевиків, селян і робітників радянської України!

В. Вивиченко.

Antyku DK

63-100/23 09 71

45 м